

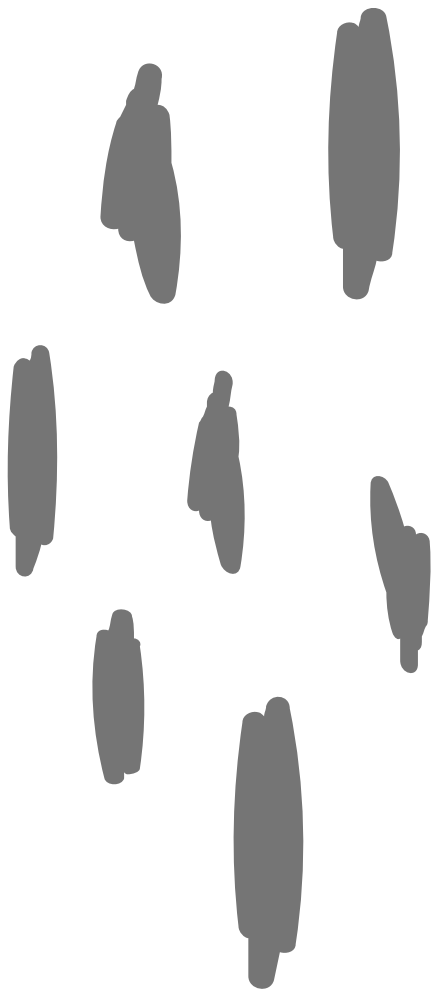

2022 m.
ruduo, Nr. 13

MERIDIANAS

VIMS MOKYKLOS
BENDRUOMENĖS LAIKRAŠTIS

skaitykite:

SU GIRIŲ KLAJOKLIAIS	P. 3
MOKYTOJAS KITU KAMPU - LAURYNAS	P. 5
MOKINYS KITU KAMPU - KONSTANCIJA	P. 6
PAŽAISKIME VILNIAUS POKERĮ?	P. 7
KĄ LIDL BANDELĖS PASAKO APIE TAVE?	P. 9
MOKINYS VS STUDENTAS	P. 10
FILMO „KOVOS KLUBAS“ RECENZIJA	P. 11
XAVI FC BARCELONA	P. 12

SU GIRIŲ KLAJOKLIAIS

Urtė Tartenytė

Šiaurės rytų Lietuvoje, pietiniame Vencavų ežero krante, šių metų liepos 27 dieną atvažiavau į „Vencavas“ stovyklą. Joje pirmą kartą buvau prieš šešerius metus ir nuo to laiko kiekvieną vasarą vis grįžtu. Atrodo, kad jau turėjo seniausiai atsibosti. Kam važiuoti ten pat vėl ir vėl? Norisi, nes kiekvieną kartą pasibaigus savaitei Vencavuose, aš grįžtu kupina ne tik gerų emocijų, bet ir naujų potyrių, susiradusi naujų draugų ir išsaugojusi gražiausių prisiminimų. Tokia grįžau ir šį kartą.

Šioje pamainoje aš tikrai nesitikėjau nežinoti nieko apie mūsų planus kiekvienai dienai. Dažniausiai daugelis veiklų kiekvienais metais būna tokios pat, tačiau šiemet viskas buvo pakeista. Nuo žygio trukmės, nakvynės vietų ir keliavimo būdų, iki paprasčiausių, mums įprastų, žaidimų. Atrodė, kad ši pamaina – lyg naujas skyrius „Vencavas“ stovyklos istorijoje. Visada gaudavai kažką kito, negu tikėjaisi. Nežinojimas, kas bus toliau, ir baimino, ir privertė džiaugtis.

Net ir patį pirmą vakarą, prabėgus kelioms valandoms po tėvų išvažiavimo, vakarienei mus pavaišino makaronais su sūriu (Vencavuose tai yra vienas iš rečiausių ir nuostabiausių patiekalų stovyklose). Tą vakarą taip pat žaidėme apsunkintą „Lava game“ žaidimo versiją iki vidurnakčio.

Antrą dieną praleidome labai aktyviai – vyko orientacinės varžybos po Vencavus. Kažkas ryte tikriausiai palinkėjo blogo oro, nes vos tik pradėjome lipti į medžius (norint gauti turizmo pažymėjimą), su mumis pasisveikino lietus, todėl likusią dieną praleidome apleistame name, vėliau pavėsinėje ir užbaigėme su masažais stovyklautojais.

Trečią dieną prasidėjo mūsų (nemeluosiu, nelabai laukiamas) žygis. Visiėjome nuo pat ryto iki pat vakaro, vis labiau maldaudami, kad kuo greičiau pasiektume stovyklavietę. Tik kai mes sustojome prie ežero įlankos, mes supratome, kad likusį kelią privalėsime plaukti kanojomis. Niekas nesitikėjo, kad mes turėsime iki pat paryčių plaukti po žvaigždėtu dangumi, visi pavargę ir drebantys nuo šalčio. Žinoma, mes trumpam (bent jau valandai) sustojome, nes reikėjo nešti kanojas per mišką apie 3 kilometrus. Pasiekus stovyklavietę buvo iš tiesų juokinga matyti, kaip visi pastatė palapines ir persirengė į keliasdešimt sluoksnių rūbų per mažiau nei penkias minutes. Miegas tą naktį buvo puikus, o ryte atsikėlę gavome daug poilsio: apsilankėme parduotuvėje, darėme mankštą, masažus ir valgėme makaronus.

Tik vidurdienį toliau tęsėme savo žygį, ir šį kartą pasiekėme stovyklavietę gan greitai. Šalia esančioje ledinėje upėje išsimaudėme. Vieta buvo lyg mažesnė Pučkorių atodangos versija, kurioje mes smagiai praleidome vakarą ir miegojome pasakiškai.

Penktą dieną, paskutinę žygio dieną, su mumis ir vėl pasisveikino lietus. Visi negalėjo nustoti laimingai šūkauti, kai pagaliau po 18 kilometrų mes įsėdome į autobusą ir važiovome atgal į Vencavus.

Šešta diena buvo mūsų, girių klajoklių, diena. Ją galėjome praleisti darydami ką norėjome, todėl visa diena buvo rami – žiūrėjome filmą, pynėme apyrankes, rašėme laiškus, žaidėme žaidimus, ėjome į pirtį ir dieną užbaigėme masažais. Septintą dieną mes turėjome „Scavengers Hunt“, kurio metu turėjome nufilmuoti ir nufotografuoti tam tikrus vaidybinius klipus ir nuotraukas. Ir tada, po vakarienės, visi susiruošėme bei netikėtai atsiradome pelkėje. Ten mes žaidėme žaidimus, išsimaudėme ežere ir laimingai grįžome praleisti paskutinį vakarą šilumoje.

Paskutines minutes stovykloje visi praleido apsikabinėdami vienas kitą, verkdami ir prižadėdami sugrįžti. Išvažiavau kūkčiodama (ir tragiškai pasiilgusi mėsos), skęsdama šios savaitės, kuri jautėsi lyg mėnesis, bet prabėgo taip greitai, įvykiuose. Esu neapsakomai laiminga, kad nusprendžiau praleisti vieną vasaros savaitę su 24 pažįstamais, 3 nepažįstamais (vėliau tapusiais mano draugais) vaikais ir 3 geriausiais vadovais.

Nors ir galvojau apie namus bei laukiau grįžimo, kai tuos 3 kilometrus per miškus tempėme kanojas, kai beveik pasiklydome ežere tamsoje, kai vos nepradėjome verkti dėl skaudančių kūnų nuo kuprinių nešiojimo ir nesibaigiančio ėjimo, aš vis tiek esu neapsakomai laiminga, kad iškentėjau ir patyriau visus tuos skausmus, išliejau tas ašaras, ir sugebėjau pasidžiaugti ir branginti net ir sunkiausias akimirkas. Juk ne taip dažnai pasitaiko tokių įvykių, kaip „Kabanosi“ dešrelių valgymas vidury ežero šalia kitų kajakų po žvaigždėtu dangumi. Todėl viskas, kas iš pradžių atrodė sunku ir skaudu, nėra svarbu,

MOKYTOJAS KITU KAMPU - LAURYNAS

Kalbino Edilija Markauskaitė ir Emilija Jankauskaitė

Ką mėgstate veikti laisvalaikiu?

Važiuoti su visa šeima į kaimo sodybą.

Kodėl nusprendėte tapti mokytoju?

Universitete sutikau dėstytoją, kuris įdomiai vedė bendrosios chemijos paskaitas. Norėjau pabandyti ir aš.

Į kokią šalį norėtumėte nuvykti ir kodėl?

Į Ukrainą, aplankyti giminaičių.

Kokia Jūsų mėgstamiausia knyga ir kodėl?

Antuano de Sent Egziuperi „Citadelė“, nes tai išmintinga knyga, gali skaityti keletą kartų ir vėl viskas atrodo kitaip.

Koks yra Jūsų pats įsimintiniausias įvykis?

Kai išmokau plaukti.

Koks Jūsų mėgstamiausias metų laikas? Kodėl?

Žiema, nes nėra vabalų, gyvačių ir uodų.

Koks Jūsų mėgstamiausias muzikos žanras?

Pop-jazz.

Kokia Jūsų mėgstamiausia šventė? Kodėl?

Kalėdos – gali dovanoti dovanas kam tik nori.

Saulėta ar apniukusi diena? Kodėl?

Apniukus, nes po apniukusios dienos bus saulėta.

Ką galėtumėte pasiūlyti mokiniams, kurie baigę mokyklą nori studijuoti su chemija susijusius mokslus?

Niekada nesiginti laboratorinio darbo pirmam arba paskutiniam.

MOKINYS KITU KAMPU - KONSTANCIJA

Kalbino Domantas Čiukšys

Kiek žinau, tavo tėvas Styvenas mėgsta kavą. O kaip tu?

Ooo, kava. Kaip tėtis, taip ir dukra, mes abu dideli kavos fanai ir, turbūt, kasmet kavai išleidžiam per daug pinigų.

Kaip gyventum, jeigu staiga pasaulyje nebeliktų kavos?

Mirčiau, pasinerčiau į komą ir niekad nepabusčiau (juokiasi).

Gyveni dvikalbėje šeimoje, tiesa? Jei taip, kaip manai, kuri kalba tau artimesnė?

Taip. Nors ir esu gimęs ir užaugęs Lietuvoje, anglų kalba yra gerokai lengvesnė. Ją ir vartoju dažniau.

O kaip tu įsivaizduotum savo tobulą gyvenimą?

Aš įsivaizduoju savo tobulą gyvenimą būdama sraige arba kate – lėtą ir patogų.

Beje, kaip tau sekasi su kitomis kalbomis? Labiau patinka mokykloje mokytis rusų ar prancūzų?

Nė viena. Vokiečių moku nebent vieną ar du žodžius – tiek pavyko išmokti per ketverius metus.

Šiais laikais daugelis žmonių kasdien klausosi daug muzikos. Įdomu, kokie yra tavo santykiai su muzika ir ar turi labiau patinkantį žanrą?

Man atrodo, jie vadinasi „alternative“, „indie“, bet kartais gyvenime reikia ir Keshos.

Ir galiausiai, ar mėgsti bendrauti su žmonėmis, ar labiau patinka būti saugiaiame savo pačios kampelyje?

Žinau, kad galiu atrodyti keistokai, bet man žmonės nėra prie širdies. Man labiau patinka būti savo mažam, ramiam kampely.

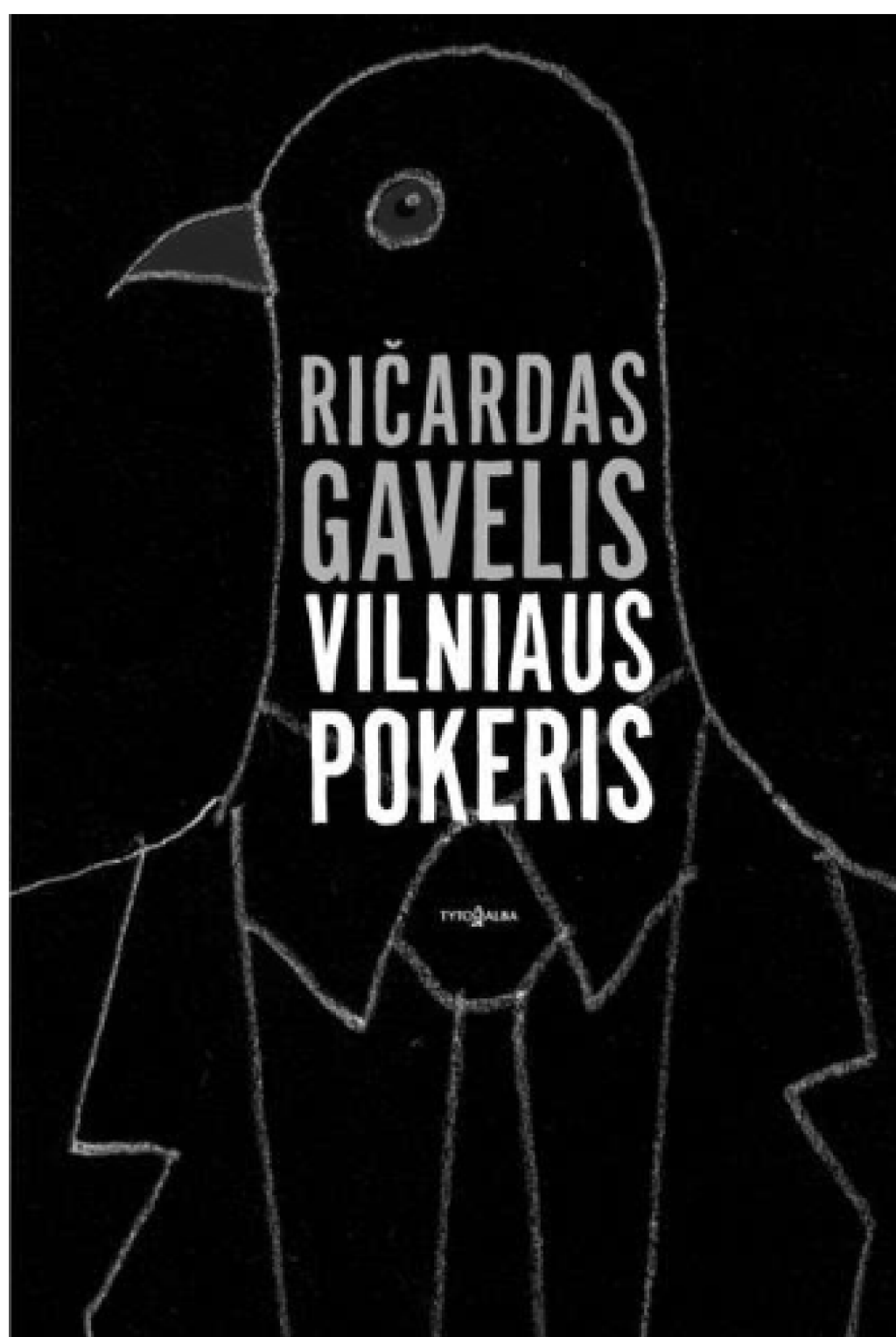
PAŽAISKIME VILNIAUS POKERĮ?

Justas Rankauskas

Šią vasarą aš perskaičiau vieną iš labiausiai vertinamų Ričardo Gavelio romanų „Vilniaus Pokeris“, ir šioje recenzijoje aš jį aptarsiu.

Pradėsiu nuo siužeto. Kadangi tai buvo mano pirmasis, kaip aš vadinu ir toliau vadinsiu šioje recenzijoje – „beprotiško“ pobūdžio kūrinys, man jis paliko tikrai nemažą įspūdį. Siužetas yra sutelktas į pagrindinio veikėjo Vytauto Vargalio gyvenimą ir įvykius. Vyras, dirbdamas beprasmišką darbą bibliotekoje, turėdamas daug laiko ir stiprių psichologinių problemų, vis įsivaizduoja nebūtus dalykus, turi teoriją, kad viską visur valdo ir kitus žmones bukina „jie“ – niekam nesuprantama bejausmė galia, visa valdanti tik tam, kad valdytų. Tai daro milžinišką įtaką jo veiksams ir nulemia kūrinio įvykius, kurie yra vis kitaip interpretuojami skirtingų žmonių, vėliau taip pat pasakojusių savo versijas.

Skirtingos versijos, interpretacijos ir istorijos pabaiga yra suskirstyti į keturias knygos dalis. Pirmąją ir pačią ilgiausią sudaro pagrindinio veikėjo, Vytauto Vargalio, išgyvenimai. Jie sudaro dabartinių įvykių seką, įterpiant ir praeities išgyvenimų, suteikiančių kūrinio siužetui konteksto. Laikai ir įvykių vietos vis keičiasi, jie sudaro tikrą „beprotišką“ įvaizdį, tačiau tai visiškai netrukdo skaitymui. Siužetas ir toliau laisvai rutuliojasi, knygą lengva skaityti. Antroji dalis yra daug nuoseklesnė, tekstas „stabilesnis“, laikai ir vietos pastovesni, bet kartu ir skirtingai interpretuoja įvykius. Labiausiai išsiskiria paskutinė, ketvirtoji, dalis, kurią pasakoja V. Vargalio draugas Gediminas, po mirties reinkarnavęsis į šunį. Ši dalis turiniu yra lygiai tokia pat „beprotiška“ kaip ir kitos, tačiau yra pasakojama šalčiau, ne taip jausmingai. Taip susidaro sveiko proto įspūdis, priverčiantis labiau tikėti pasakojama istorija ir nerealia knygos pabaiga, kurią autorius pateikia kaip visai natūralią, lyg taip iš tiesų galėtų įvykti.

Vytautas Vargalys yra pagrindinė kūrinio asmenybė. Jis, išprotėjęs, išgyvenęs sovietinį lagerį, daugiausia laiko ir energijos atiduoda „tyrimui“. Vyras nuolat visur ieško ženklų, pagrindžiančių jo teoriją, kad „jie“ valdo pasaulį aplink jį, valdo žmonių protus ir jausmus, priverčia juos vergauti tuometinei tvarkai.

Antrasis pasakotojas, Martynas, yra Vytauto Vargalio bendradarbis. Jis, palyginus su kitais, tikriausiai yra mažiausiai išprotėjęs, tai puikiai atspindi jo pasakojama dalis. Vyras daug kalba apie savo asmeninį gyvenimą, šeimą, praeitį, tačiau daugiausiai dėmesio skiria Vytauto Vargalio istorijai, kurią jis, kaip ir visi kiti, interpretuoja savaip. Martynas viską pasakoja ramiau, jo vadinamu „martraščio“ formatu. Detalai, nuosekliai pateikdamas istoriją jis sudaro žmogaus, kurio gyvenimo svajonės žlugo, bet su tuo jis yra jau susitaikęs ir toliau beprasmiskai gyvena laukdamas mirties, įvaizdį. Po ilgos Vytauto dalies, pilnos keistų konspiracijų teorijų ir nenuoseklumo, tai jaučiasi kaip ramus pasisėdėjimas fotelyje, tačiau šiurpių detalių netrūksta ir kūrinys toliau atlieka savo paskirtį – keistomis detalėmis, kraupiai aprašymais ir mintimis įtraukti skaitytoją ir priversti jį susimąstyti.

Trečiasis pasakotojas yra dar viena Vytauto Vargalio kolegė Stefanija. Ji, be darbo su Vytautu, juo rūpinasi: maitina, tvarko jo būstą, skalbia jo skalbinius ir t. t. Šia dalimi pasiekiamo knygos etapą, kuriame apie Vytautą kalbama vis mažiau. Stefanija gedėdama susitelkia į save, savo praeitį ir dabartį. Žinoma, nemaža jos gyvenimo yra susiję su Vytautu, tačiau ji labiau susikaupia ties savo išgyvenimais, nei Vytauto. Ji visuomet įsitempusi, jos atsiminimai maišosi su jos esama aplinka, ji į viską atkreipia dėmesį.

Ketvirtasis yra paskutinis ir pats trumpiausias pasakojimas. Jį mezga miręs ir į šunį reinkarnavęsis Vytauto draugas Gediminas. Pagrindinė jo pasakojimo tema yra Vilnius. Jis nuolatos kalba apie šį miestą ir visus kitus kūrinio įvykius aptaria tik abstrakčiai. Gediminas kalba visai formaliai, šaltai, tačiau vis tiek sudaro rimtą įvaizdį. Jis puikiai perteikia šio romano pilką ir beviltišką pabaigos nuotaiką.

Romano idėją įgyvendinti padėjo tuometinė Vilniaus aplinka. Sovietmetį Gavelis aprašė žiauriai, bet tas siaubas buvo vaizduojamas ne tik siaubingų įvykių (tremčių, žudynių) pavidalu, bet ir kaip nuobodžus, monotoniškas, sterilus, beviltiškas ir beprasmiškas gyvenimas. Su sovietais Lietuvą užklupo pragaras, ją žiauriausiomis priemonėmis niokojo okupantai. Tai laikotarpis, kuriame nuo gimimo tave gniuždo, iščiulpia tavo viltį ir sielą, Vilniaus slibinas, o gal net ir „jie“, paverčia visus kanukais, nemąstančiais ir nejaučiančiais.

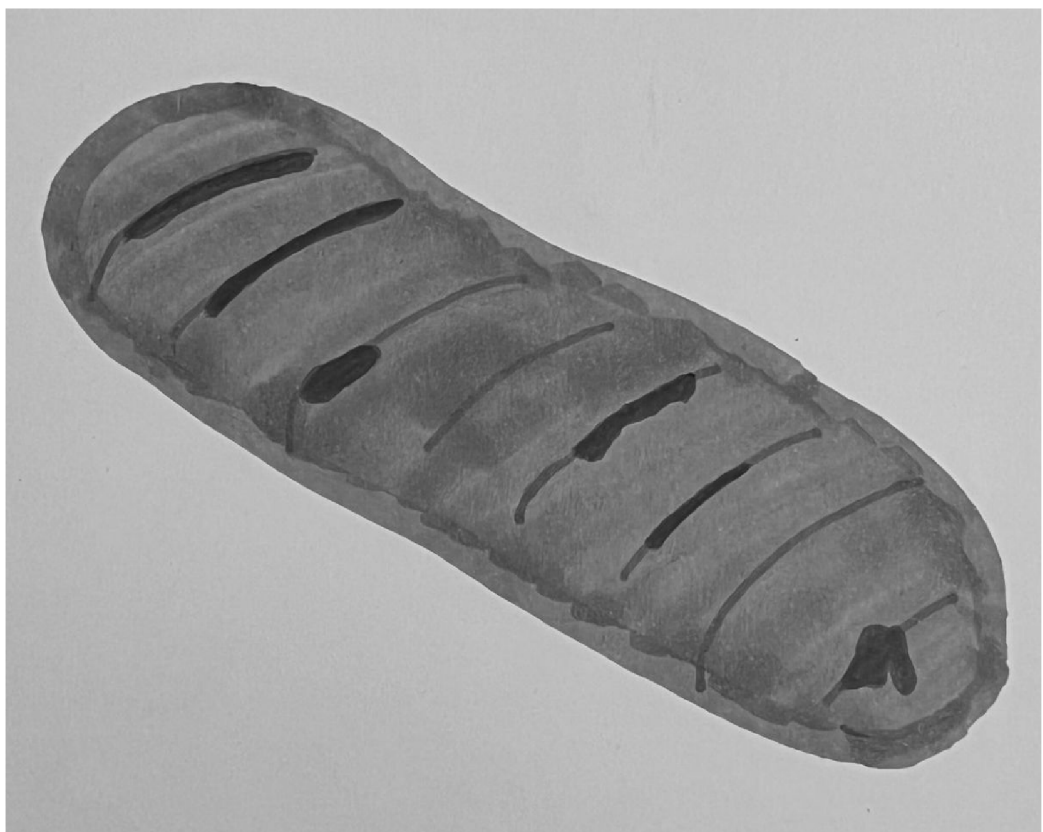
Ši rami, nusistovėjusi, šiurpą kelianti realybė puikiai paaitrina visą keturių naratorių chaosą ir beprotybę, paverčia dvi vieninteles įmanomas žmogaus egzistencijas – visiškai pakrikusį protą arba išvis jo neturėjimą – pačiais baisiausiais likimais.

KĄ LIDL BANDELĖS PASAKO APIE TAVE?

Karolina Andziulytė ir Urtė Tartenytė

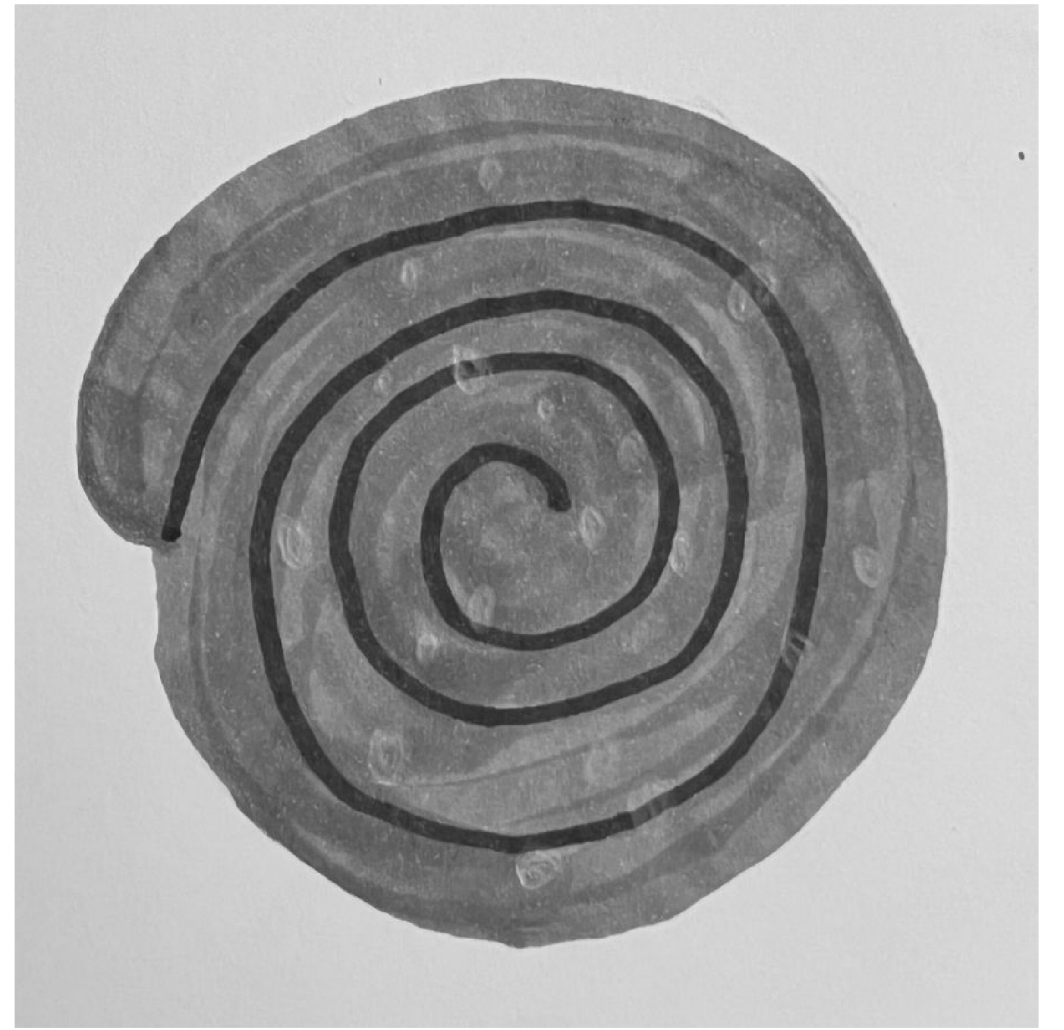
Riestainis „Brezel” – tu esi išalkęs žmogus, kuris neįperka valgyklos maisto.

Prancūziškas batonas su česnaku – tavo labai nervina mokytojas(-a), todėl tu į jo/jos pamoką atėjai kvepiantis česnaku.

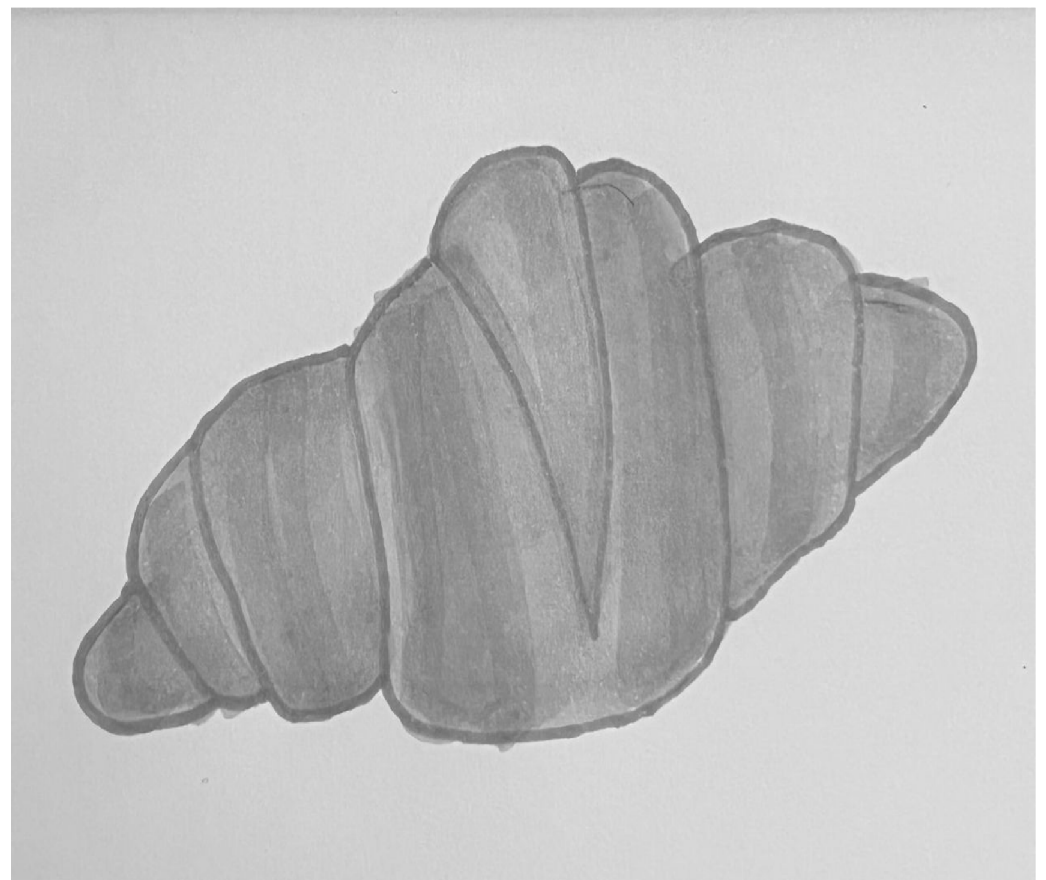
Pica su kumpiu ir grybais – tu tiesiog nori kažko šilto, skanaus ir greito.

Bandelė su cinamonu – tu esi žmogus, kuris visada laukia Kalėdų.

Pyragaitis „Marcipaninis sukutis” – tu esi pavargęs nuo darbo ar mokslų, todėl bandai pasisaldinti gyvenimą.

Sviestinis prancūziškas ragelis su kumpio ir sūrio įdaru – tu esi labai gurmaniškas žmogus, kuris nori kažko pigaus ir greito.

MOKINYS VS STUDENTAS

Alumnė Ūla Vilkauskaitė (VU
pirmakursė)

„Kur aš pakliuvau?“ Tokį klausimą, tikriausiai, užduosite sau visi, kurie nuspręsite stoti po į aukštąsias mokyklas. Galbūt nesuprasite, kur ir kodėl pakliuvote. Bus daug naujovių, baimių, naujų pažinčių, bet tuo pačiu ir daug įspūdžių. Nenoriu jūsų gąsdinti, tik įspėti, o gal net nuraminti.

Dar tik mėnuo, kai esu studentė, bet negaliu pasakyti, kad pasiilgau mokyklos, savo buvusių klasiokų ir mokytojų. Vis tik nesakau, kad nepatinka ir naujasis etapas.

Trumpai jus supažindinsiu su studentišku gyvenimu. Negaliu šnekėti apie visas aukštąsias mokyklas, bet papasakosiu apie Vilniaus universitetą. Turbūt, jau tėvai yra pripasakoję, kad universitete niekas jūsų neprižiūrės, nebus jokių auklėtojų, o bus tik koordinatoriai, kurie kaip vyresni sesės ar broliai padės jums kilus klausimų, parūpins konspektų ar tiesiog paguos. Už paskaitų lankymą būsite atsakingi tik patys ir niekas „n“ raidžių nerašys. Gali pasitaikyti dėstytojų (ten nebebus žodžio mokytojas), kurie iš tiesų žymės jūsų lankymą ir dėl daug praleistų paskaitų (žodį „pamokos“ galėsite pamiršti) gali net jūsų neprileisti prie egzamino, kurie įprastai vyksta kiekvieną semestrą. Per pačias paskaitas niekas nelieps užsirašyti vieno ar kito sakinio į kompiuterį (daugelis naudoja būtent juos kaip patogesnę mokymosi priemonę) ar sąsiuvinį. Per paskaitas, kitaip nei mokykloj, galėsit rinktis – ateiti ir miegoti, kol dėstytojai dėsto naują temą, ar rinktis neiekvoti laiko ir klausyti bei konspektuoti. Patarčiau rinktis antrą variantą, bet, manau, būsit jau patys protingi studentai ir rinksitės sau geriausius variantus.

Pranešiu dar vieną labai gerą žinią, kad nebūtinai reikės taip anksti keltis, kaip į mokyklą. Man kartais paskaitos prasideda 11.00, o kartais – net 13.00. Tai yra didelis plusas, bet kartais būna tiek daug savarankiško darbo, kad prieš ir po paskaitų studentai dirba bibliotekoje (Saulėtekyje turime labai didelę ir gražią biblioteką – MKIC). Būtent MKIC'e praleidžiame daugiausia laiko, nes perskaityti mokslinę knygą per porą dienų – yra ką veikti. Per dieną paskaitų skaičius skiriasi. Kol kas žinau, kad man būna po 1-3 paskaitas po 1,5 h. Pasitaiko net laisvų dienų, kai nereikia niekur kelti iš namų kojos.

Nebijokite bendrauti ir ieškoti naujų pažinčių. Labai rekomenduoju nebijoti ir nuvykti į pirmakursių stovyklą, nes ten ne tik su daug kuo susipažinsit, bet ir patirsite daug įsimintinų akimirų. Žinoma, bus ir kitų progų, nes visi kursioikai mėgsta ketvirtadienį ar penktadienį vakare smagiai praleisti laiką mieste kartu. Nebijokite, būkite drąsūs ir nesėdėkite užsidarę kambaryje. Jau ne vienas dėstytojas, vyresnis studentas yra pirmakursiams pasakęs: „Reikia suderinti studijavimą su studentavimu.“ Tad nebijokite kartais ir „pasitūsinti“.

O dabar – semkite visas žinias iš mokytojų ir ieškokit savęs!

FILMO „KOVOS KLUBAS“ RECENZIJĄ

Izabelė Zakarauskaitė

„Kovos Klubas“ („Fight Club“) yra 1999 m. JAV išleista Čako Palahniuko romano ekranizacija. Davido Finčerio režisuotas trileris dabar kritikų laikomas kultine šiuolaikinio kino klasika.

Filme pirmu asmeniu pasakojama nemigos kamuojamo vyro istorija. Ieškodamas būdų išsikaupti iš savo problemų, jis pradeda lankyti paramos grupes alkoholikams, vėžininkams ir t.t. Ten bendraudamas su žmonėmis jis jaučiasi išgirstas, mėgaujasi jų ir savo skausmu. Eidamas į susitikimus jis pastebi Marla Singer, tokią pat apsimetėlę kaip jis. Jis su ja pasidalina paramos grupės perpus ir jų keliai laikinai išsiskiria.

Lėktuve savo istorijos pasakotojas susipažįsta su be galo charizmatišku muilo pardavėju Taileriu Durdeniu. Neturėdamas artimų draugų ar šeimos narių, pagrindinis veikėjas po to, kai sudegė jo butas, apsigyvena apleistame name kartu su Taileriu. Namo antikonsumeristinė simbolika yra svarbi viso filmo eigoje. Taileris ir pasakotojas kartu pradeda „Kovos klubą“ – vietą, kur vyrai susirenka išsilieti kovodami tarpusavyje. Istorijoje dominuojanti vyrų brutalumo ir „toksiško vyriškumo“ tematika atskleidžiama kovose ir turi tam tikrą simbolinę vidinės kovos reikšmę. Taileris klubui sukuria taisykles. Pirmoji taisyklė – niekam neprasitark apie kovos klubą. Antroji taisyklė – NIEKAM neprasitark apie kovos klubą. Jame esantys vyrai sudaro lyg tam tikrą slaptą marginalinę visuomenę. Taileris pradeda jaustis begalis ir imasi organizuoti projektą, kurį pagrindinis veikėjas siekia žūtibūt sustabdyti. Tuomet įvyksta be galo netikėtas įvykių eigos posūkis, kurį įspėti gali tik akyliausi žiūrovai.

„Kovos Klubas“ – daugiasluoksnis filmas. Galima teigti, jog šis pasakojimas – liūdna vartotojiškos ir dviveidės visuomenės aliuzija su ryškiais politiniais motyvais. Psichologija besidomintiems gali pasirodyti labai įdomus nepagrįstos agresijos ir susidvejinusios asmenybės fenomenas. Filme taip pat nagrinėjama paslaptiinga ir sudėtinga vyriška psichika. Satyros ir juodo humoro kupinoje juostoje taip pat matome labai subtilių homoerotinių elementų, mat romano, kuriuo remtasi kuriant filmą autorius – homoseksualas.

Nors filmas pasirodė prieš daugiau nei 20 metų, jame atskleidžiamos idėjos yra labai aktualios ir šiandien. „Kovos Klubas“ yra šedevras: vizualiai patrauklus, turiniu kiek atstumiantis, unikalus, kupinas stereotipų. Jame pateikiami socialiniai konstruktai ir tendencijos aktualūs iki šios dienos.

XAVI FC BARCELONA

Tomas Jasas

Dažnai žmonės, išgirdę žodžius „FC Barcelona“, iškart galvoja, kad tai – vienas geriausių futbolo klubų pasaulyje, tai – komanda, kuri visada laimi, kovoja dėl fanų. Deja, to nebuvo pastaraisiais metais, bet šią problemą išsprendė žmogus, vardu Xavi.

„Barcelonos“ nuopuolis prasidėjo 2018 metais, kai jie, žaisdami prieš „Roma FC“, pirmas rungtynes laimėjo 3-0, bet įvyko kažkas netikėto ir „Barcelona“ antrose rungtynėse prieš „Roma“ pralaimėjo 4-3. Dar didesnis nusivylimas buvo kitamet antrose rungtynėse prieš „Liverpool’į“. „Barcelona“ vėl laiminėjo 3-0. Atrodė, pasiruošę kovoti, buvo drąsūs, visi galvojo, kad jie lengvai pateks tiesiai į čempionų lygos finalą. Bet „Barcelonos“ žaidėjai vis dėlto nebuvo pasiryžę kovoti, neatrodė drąsūs, priešingai nei jų priešai „Liverpool“, kurie antrose rungtynėse, netikėtai pakeitę žaidimo eigą savo naudai, laimėjo 4-3.

Po kurio laiko buvo atleistas „Barcelonos“ treneris V. Valverde ir iš karto atėjo naujas, Q. Setien. Jis nebuvo labai patyręs treneris, bet garsiosios komandos fanai vis tiek tikėjo, kad jis klubą kaip nors pakeis. Deja, to nebuvo, nes Čempionų lygos rungtynėse „Barcelona“ prieš „FC Bayern“ pralaimėjo apgailėtinu 8-2 rezultatu. Po šių rungtynių Q. Setienas taip pat buvo atleistas.

Po jo atėjo buvusi „Barcelonos“ legenda R. Koemanas – patyręs treneris, tiesa, ne su pačiais geriausiais rezultatais. Visi galvojo, kad jis supras, kaip komandai reikia žaisti, kad ji vėl pasiektų aukštumas. Koemano treniruojama „Barcelona“ laimėjo trofėjų – Ispanijos „Copa del rey“ taurę.

Tačiau vasarą įvyko tragiška akimirka – klubas paskelbė, kad geriausias jų istorijoje žaidėjas Lionel Messi išeina iš klubo dėl finansinių priežasčių. Šis įvykis dar labiau pablogino visą situaciją. Kita sezoną „Barcelona“ turėjo prastą pradžią ir Koemanas buvo atleistas.

„Barcelonos“ komanda keitė daug trenerių, bet po kurio laiko prie jų prisijungė vienas geriausių saugų futbolo istorijoje ir klubo legenda Xavi Hernandez.

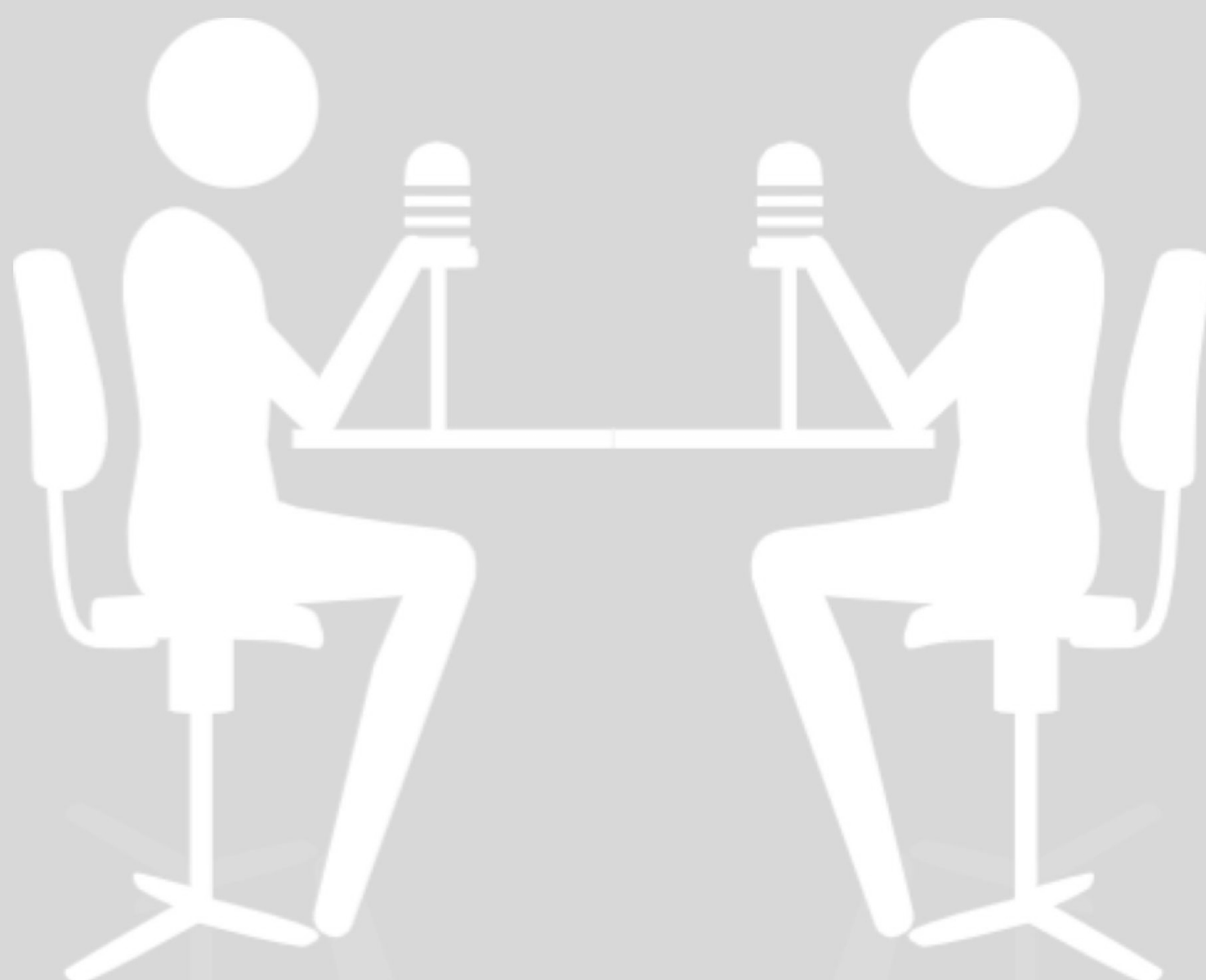
Iki tol jis treneriu buvo tik du su puse metų Katare. Labai daug žmonių manė, jog jam trūks patirties ir ne visi tikėjo, kad jis galės ištraukti „Barceloną“ iš tokios gilios duobės. Xavi iškart pradėjo organizuoti griežtesnes žaidėjų treniruotes, fizinį pasiruošimą ir t.t. Treneris prisijungė sezono vidury, tai reiškė, kad jam reikėjo prastoje situacijoje esančią komandą paruošti Čempionų lygos grupėms per labai trumpą laiką.

Deja, jam tai nepavyko ir „Barcelona“ iškrito iš turnyro. Tai buvo labai didelis nusivylimas. Klubui trūko žaidėjų, ypač gerų puolėjų, kurie padėtų jiems įmušti įvarčius. Todėl Xavi nupirko žaidėjus Aubameyang – Ferran Torres ir Adama Traore. Su naujais žaidėjais komanda vėl pradėjo kilti, laimėti rungtynes ir Xavi sezono gale „Barceloną“ iškėlė iš devintos vietos į antra vietą Ispanijos lygoje. Komanda laimėjo 4-0 prieš jų didžiausius priešus „Real Madrid“.

Dabar „Barcleona“ naujam sezone jau turi daug naujų žaidėjų, tokių kaip Franck Kessie, Kounde, Raphina ir, svarbiausią iš jų visų, Robert Lewandowski, kuris jau turi surinkęs devynis įvarčius per septynias rungtynes. Ankstesni komandos žaidėjai dabar yra geriausi, pavyzdžiui, Dembele, Pedri, Ter Stegen, Gavi. Dabar „Barcelonos“ tikslas yra laimėti trofėjus ir vėl grįžti į laikus, kai šis klubas buvo geriausias pasaulyje ir kai visi jo bijodavo.

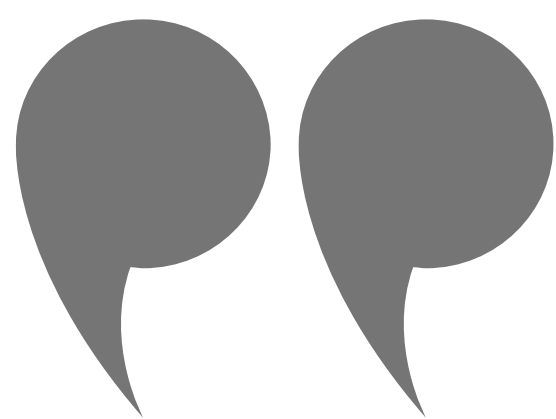

**KLAUSYKIS VIMS FM
RADIJO ILGŲJŲ
PETRAUKŲ METU
KORIDORIUOSE!**

VILNIUS INTERNATIONAL
MERIDIAN
SCHOOL

turinį kūrė:

- Karolina Andziulytė (8B)
- Edilija Markauskaitė (9)
- Emilija Jankauskaitė (9)
- Urtė Tartenytė (10A)
- Domantas Čiukšys (10B)
- Tomas Jasas (10B)
- Izabelė Zakarauskaitė (10B)
- Marta Misiūnaitė (11)
- Justas Rankauskas (11)

buvo šalia:

Vida Tumėnaitė-

Berniukevičienė

Indrė Matušauskienė

Igoris Zujevas